

Els arbres

Percival Everett

Traducció de Jordi Martín Lloret

Narratives

Guanyadora del Premi Bollinger Everyman Wodehouse

Guanyadora del Premi Anisfield-Wolf

Finalista del Premi Booker

Finalista del Premi PEN/Jean Stein

Finalista del Premi PEN/Faulkner

Finalista del Premi Joyce Carol Oates

Escollit entre els millors llibres de l'any per *The New York Times*

Book Review, The Chicago Tribune, Lit Hub i Time

«Un llibre agosarat i provocador en què Everett apunta directament al racisme i la violència policial, amb un estil accelerat que impedeix que el lector n'aparti la mirada (...). Una novel·la enormement poderosa, d'una rellevància duradora, i alhora una obra mestra còmica.» — Jurat del Premi Bollinger Everyman Wodehouse

«Sembla que l'humor no hauria d'estar present en una novel·la sobre els linxaments, però Everett és un mestre connectant l'horror indescriptible i l'humor de monòleg.» — *The New York Times Book Review*

«A *Els arbres*, l'enorme talent d'Everett per als jocs de paraules —els que provoquen riallades o els que et deixen estabornit—, està en el seu apogeu. [...] Els lectors riuran fins que els faci mal.» — *Los Angeles Times*

«[*Els arbres*] combina l'enginy d'Everett amb el to elegíac i la solemnitat.» — *The Boston Globe*

«Amb una combinació electrizant de misteri, horror, humor i comprensió esmolada, *Els arbres* és un homenatge a com ha de ser una novel·la: difícil d'abandonar i impossible d'oblidar.»

— NPR.org

«*Els arbres* és un llibre salvatge: una sangonosa fantasia pulp, carregada de venjança, amb una trama detectivesca [...], tan amarat de sang i tan divertit com *Django desencadenat* o *Maleïts malparits* de Tarantino, però amb un gruix històric més autèntic.» — *Bookforum*

«Divertidíssim i sinistre [...] Everett obliga els lectors a enfrontar-se a les atrocitats que pateixen els negres estatunidencs en una agilíssima barreja de misteri policíac, comèdia boja i història de terror. [...] És una mostra de la immensa habilitat d'Everett com a escriptor, capaç d'agafar un material tan macabre i fer-lo hilarant, commovedor i enfurismador.»

— Michael Magras, *Pittsburgh Post-Gazette*

Els arbres

Narratives

156

Aquesta és una obra de ficció. Els noms, personatges, empreses, llocs, esdeveniments, localitzacions i incidents són producte de la imaginació de l'autor o s'utilitzen de manera fictícia. Qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, o fets reals és purament casual.

«Strange Fruit». Lletra i música de Lewis Allan. Copyright © 1939 (renovat) per Music Sales Corporation. Tots els drets fora dels Estats Units controlats per Edward B. Marks Music Company. Copyright internacional assegurat. Tots els drets reservats. Usat amb permís. Reimprès amb permís de Hal Leonard LLC.

Títol original: *The Trees*

© 2021 Percival Everett
Catalan translation rights arranged
with Melanie Jackson Agency, LLC

© 2023 Jordi Martín Lloret, per la traducció

© Hayden Verry / Arcangel Images, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció i de portada: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: març de 2023
ISBN: 978-84-19017-56-7
DL B 3787-2023
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Els arbres

Percival Everett

Traducció de Jordi Martín Lloret

 Angle Editorial

*Per a l'Steve, la Katie, la Marisa,
la Caroline, l'Anitra i la Fiona*

«L'art de la guerra és prou senzill. Esbrina on tens l'enemic. Ves a buscar-lo de seguida que puguis. Ataca'l tan fort com puguis i tan sovint com puguis, i no t'aturis.»

U. S. GRANT

ALCEM-NOS

I

Money, Mississipí, és exactament tal com sona. Batejat segons la persistent tradició d'ironia pròpia del sud i amb el concurs d'una tradició de nesciència, el nom pren una connotació una mica trista, indicadora d'una ignorància conscient que tant és si s'accepta o no perquè, siguem realistes, tampoc no va enlloc.

Just a la sortida del poble hi havia el que es podria haver considerat sense gaire rigor un suburbi, o potser fins i tot una barriada, un grup no tan petit de cases estretes i ranxos amb revestiment vinílic dividits en pisos que rebia el nom extra-oficial de *Small Change*.¹ En un dels jardins recoberts d'herba mig seca, al voltant de les vores gastades d'una piscina sobre-elevada buida, tenia lloc una petita reunió familiar. No era ni festiva ni especial, sinó habitual.

Era la casa d'en Wheat Bryant i la seva dona, la Charlene. En Wheat volia canviar de feina, constantment, sempre volia canviar de feina. I la Charlene sempre s'afanyava a aclarir que no podia ser que canviés de feina, perquè en Wheat només havia conservat una feina en tota la seva vida i ja feia temps que l'havia perduda. La Charlene treballava de recepcionista al negoci de Compra i Venda de Tractors Money J. Edgar Price Propietari (el nom oficial, sense comes), tant per a les vendes

---

1. *Money* significa «diners» i *Small Change*, «moneda petita». (*N. del t.*)

com per al servei de manteniment, tot i que últimament no havien venut gaires tractors, ni tan sols n'havien reparat gaires. El poble de Money i els seus voltants passaven per una mala època. La Charlene sempre portava un top groc de coll hàlter, del mateix color que els seus cabells tenyits i crepats, i ho feia per empenyar en Wheat. En Wheat bevia una llauna de cer-vesa Falstaff rere l'altra i fumava una Virginia Slims rere l'altra, deia que per això era feminista, els deia als fills que les bir-res eren necessàries per mantenir la panxa ben inflada i que les cigarretes eren importants per a la regularitat intestinal.

Quan sortien a fora, la mare d'en Wheat —la iaia Carolyn, o la iaia C— es passejava amunt i avall en un d'aquells cotxets elèctrics de roda ampla del Sam's Club. No és que fos com els cotxets del Sam's Club; és que de fet era un préstec permanent del Sam's Club, a Greenwood. Era vermell i tenia unes lletres blanques que deien «am's Clu». El motor elèctric emetia un ronc fort i constant que feia que la conversa amb la vella fos tot un repte.

La iaia C sempre semblava una mica trista. Com no ho havia d'estar, amb un fill com en Wheat? La Charlene odiava aquella dona gairebé tant com odiava en Wheat, però no ho demostrava mai; era una dona gran, i al sud es respecta la gent gran. Els seus quatre fills, d'entre tres i deu anys, no s'assemblaven gens entre si, però no podrien haver nascut enlloc més ni ser de ningú més. Al seu pare li deien pel nom, i a la mare li deien Mama Crits, el malnom de radioaficionada quan xerrava amb els camioners de nit, després que la família se n'hagués anat a dormir, i de tant en tant també mentre cuinava.

La xerradissa per ràdio feia empenyar en Wheat, en part perquè li recordava l'única feina que havia tingut: conduir un semi-remolc carregat de fruita i verdura per a la cadena de supermercats Piggly Wiggly. Havia perdut la feina per haver-se adormit

conduint i haver fet sortir el camió del Pont del Tallahatchie. No del tot, perquè la cabina va quedar penjant per damunt del Petit Tallahatchie moltes hores abans no el van anar a rescatar. Es va salvar pujant a la pala d'una excavadora que havien enviat des de Leflore. Potser hauria conservat la feina si el camió no hagués resistit, si s'hagués precipitat pel pont de seguida i s'hagués submergit tràgicament a les aigües fangoses del riu. Però tal com va anar, hi va haver temps de sobres perquè la notícia esclatés i sortís a la CNN, a la Fox i a YouTube, repetida cada dotze minuts fins a fer-se viral. La imatge que el va sentenciar va ser el vídeo d'unes quaranta llaunes buides de cervesa Falstaff caient de la cabina i plovent sobre el corrent del riu. I això tampoc no hauria estat tan greu si no se l'hagués vist agafant fort una llauna mentre pujava entre les dents de la pala de l'excavadora.

A la reunió familiar també hi havia el fill petit del germà de la iaia C, Junior Junior. El seu pare, J. W. Milam, es deia Junior, i per tant el seu fill era Junior Junior, no pas J. Junior, ni Junior J., ni J. J., sinó Junior Junior. El gran, a qui deien Junior a Seques d'ençà del naixement del segon fill, havia mort uns deu anys enrere del «mal lleig», tal com en deia del càncer la iaia C. Havia traspassat un mes després que en Roy, el seu marit i pare d'en Wheat. Ella trobava important que tots dos haguessin mort del mateix.

—Iaia C, no tens calor amb aquest barret tan ridícul? —va cridar la Charlene a la vella amb el brunzit del cotxet de fons.

—Què dius?

—És que no és ni de palla. És com un tendal de plàstic. I no té forats per respirar.

—Què?

—No t'escolta, Mama Crits —va dir la filla de deu anys—. No escolta re. Està sorda com una tàpia.

—Ja ho sé, Lulabelle, hòstia. Però no es podrà dir que no la vaig avisar quan li agafi un cop de calor. —Es va tornar a mirar la iaia C.— I aquesta cosa que es clava al cap escalfa massa. Et fa passar més calor encara! —va cridar a la dona—. Com s'ho fa per seguir viva? M'agradaria saber-ho.

—Deixa en pau la mama —va dir en Wheat, mig rient. Si més no, semblava que mig reia. Com es podia saber? Tenia la boca torta en una ganyota de befa permanent. Molta gent es pensava que havia tingut un ictus lleu menjant costelles feia uns quants mesos.

—És que ja torna a portar aquest barret tan ridícul —va dir la Charlene—. Es posarà malalta.

—I què? Si a ella li està bé, tu què cony n'has de fer? —va dir en Wheat.

En Junior Junior va tapar l'ampolla embolicada amb paper que portava i va dir:

—Per què collons no hi ha aigua en aquesta piscina?

—És que perd com una mala cosa —va explicar en Wheat—. Hi ha una esquerda a la paret de quan hi va caure la Mavis Dill amb aquell cul tan gros que té. Ni tan sols s'hi volia tirar a nedar, només passava pel costat i va caure.

—Però com s'ho va fer per caure?

—És que és grassa, Junior Junior —va dir la Charlene—. El pes tira sempre cap a la mateixa banda, que és cap on ha de tirar. Se'n diu gravetat. El Wheat t'ho pot explicar molt bé. Oi, Wheat, que tu ets un expert en gravetat?

—Ves-te'n a la merda —va dir en Wheat.

—No parreu així davant dels meus nets —va dir la iaia C.

—Com collons ho ha escoltat, això? —es va demanar la Charlene—. No escolta els crits però això sí que ho escolta.

—Prou que hi sento —va dir la vella—. Oi que sí, Lulabelle?

—I tant —va dir la nena. Havia pujat a la falda de l'àvia—. Tu ho escoltes gairebé tot. Eh que sí, iaia C? Esteu tots mig morts però escolteu tots de conya. Oi, iaia C?

—Oi tant, nena.

—I doncs, què penseu fer amb aquesta piscina? —va demanar en Junior Junior.

—Per què? —va preguntar en Wheat—. Que la vols comprar? Jo te la venc en un tres i no res. Què me n'ofereixes?

—Hi podria ficar uns quants porcs. Aixecaria el terra i hi ficaria els porcs.

—Emporta-te-la —va dir en Wheat.

—Podria portar els porcs aquí. Seria més fàcil, no trobes?

En Wheat va negar amb el cap.

—Però llavors ensumariem els teus porcs. I jo no vull ensumar els teus porcs.

—Però tu ja ho tens tot muntat i tan ben posat. Costarà molt moure-ho. —En Junior Junior es va encendre un cigar verd molt prim—. Et pots quedar un porc. Què me'n dius?

—Jo per a què el vull, un cony de porc? —va dir en Wheat.

—Aquesta llengua! —va cridar la iaia C.

—Quan vull cansalada ja vaig al súper —va dir en Wheat.

—I la pagues amb els meus diners —va dir la Charlene—. Porta els porcs, Junior Junior, però jo en vull dos, i dels grossos, i me'ls mataràs tu.

—Fet.

En Wheat no va dir res. Va travessar el jardí i va ajudar la de quatre anys a pujar al seu cotxet de plàstic rosa.

La iaia C tenia la mirada perduda. La Charlene la va observar un moment.

—Et trobes bé, iaia C?

La vella no va contestar.

—Iaia C?

—Què li passa? —va demanar en Junior Junior mentre s'hi acostava—. Li està agafant un ictus o què?

La iaia C els va espantar.

—Que no, tros de gamarús, no estic tenint cap ictus. Ja és gros, que una no es pugui posar a reflexionar sobre la seva vida sense que algun sonat l'acusi de tenir un ictus. I tu, rei, que estàs tenint un ictus, tu? Perquè tu sí que en tens símptomes.

—Per què m'ataques a mi? —va demanar en Junior Junior—. La Charlene se t'ha quedat mirant abans que jo.

—No li facis cas —va dir la Charlene—. En què pensaves, iaia C?

La iaia C es va tornar a quedar amb la mirada perduda.

—En una cosa que tant de bo no hagués fet. En la mentida que els vaig dir a tots fa anys sobre aquell negret.

—Ai senyor —va dir la Charlene—. Ja hi tornem a ser.

—Vaig perjudicar aquell pobre morenet. Tal com diu el llibre de llibres, tal faràs, tal trobaràs.

—Quin llibre és aquest que dius? —va preguntar la Charlene—. *Armes i munició?*

—No, la Bíblia, descreguda.

El jardí es va quedar en silenci. La vella va continuar:

—Jo no vaig dir que ell m'hagués dit re, però el Bob i el J. W. van insistir que sí, i jo els vaig seguir la veta. Tant de bo no ho hagués fet. El J. W. odiava els negres.

—Allò ja està fet i ja és història, iaia C. Per tant estigues tranquil·la. No es pot fer res per canviar el que va passar. No pots fer reviure el noi.

L'agent Delroy Digby passava el Pont del Tallahatchie amb el seu cotxe patrulla, un Crown Victoria de dotze anys d'antiguitat, quan va rebre l'avis d'anar a Small Change. Va aparcar al jardí de Junior Junior Milam i va veure la seva dona, la Daisy, plorant i passejant-se amunt i avall, gesticulant com una boja. En Delroy havia sortit amb la Daisy quan anaven a l'institut, però ho van deixar de seguida, quan ella li va mossegar la llengua. Llavors va ingressar a l'exèrcit i va treballar de secretari al cos d'intendència. Quan va tornar a casa, a Mississipí, es va trobar la Daisy casada amb en Junior Junior i embarassada del quart fill. Ara aquella criatura li penjava al maluc mentre es passejava, i les altres tres seien com zombis al primer esglaó del porxo.

—Què passa, Daisy? —va preguntar en Delroy.

La Daisy va deixar d'agitar els braços i se'l va quedar mirant. Tenia la cara desencaixada de plorar, i els ulls vermells i enfonsats.

—Què hi ha? Què ha passat, Daisy? —va tornar a demanar l'agent.

—A l'habitació del fons —va dir ella—. El Junior Junior. Valga'm Déu, em penso que és mort —va xiuxiuejar perquè els nens no la sentissin—. Ha de ser mort. Acabàvem de tornar de la fira, la de l'aparcament del Sam's Club. Els nanos no han vist res. Valga'm Déu, és espantós.

—D'acord, Daisy. Tu queda't aquí.

—També hi ha una altra cosa —va dir ella.

En Delroy va posar la mà a la pistola.

—Què hi ha?

—Algú. També és mort. Deu ser mort. Sí, és mort. Ha de ser mort. Mira-ho tu mateix.

En Delroy estava confós i ara ja més que una mica espantat. L'única cosa que feia quan estava de servei era comptar rotlles de paper higiènic. Va tornar al cotxe patrulla i va agafar la ràdio.

—Hattie, aquí Delroy. Soc a casa del Junior Junior Milam i crec que necessitaré ajuda.

—En Brady no és lluny d'allà. Te l'envio.

—Gràcies, Hattie. Digue-li que seré a la part de darrere de la casa. —En Delroy va deixar l'aparell i va tornar amb la Daisy.— Vaig a donar-hi un cop d'ull. Envia'm el Brady quan arribi.

—L'habitació és just al costat de la cuina —va dir ella—. Delroy. —Li va posar una mà al braç.— Tu sempre em vas agradar quan anàvem a l'institut. Jo no volia mossegar-te la llengua, aquell dia, i em sap molt de greu. La Fast Phyllis Tucker m'havia dit que això us agradava a tots els nois, i per això ho vaig fer. No et va agradar. Suposo que et vaig mossegar massa fort.

—Tranquil·la, Daisy. —En Delroy va començar a passar però es va girar un moment per mirar la dona.— Daisy, no l'has mort tu, oi?

—Delroy, que l'he avisada jo, la policia.

En Delroy se la va quedar mirant.

—No, no l'he mort jo. A cap dels dos.

En Delroy no va desenfundar l'arma quan va entrar a la

casa, però la tenia ben agafada amb la mà. Va travessar lentament la sala d'estar. No hi havia llum perquè les finestres eren extraordinàriament petites. A la lleixa de la llar hi havia una renglera de trofeus petits de bitlles. La xemeneia era plena de piles de bitlles de plàstic de colors vius, plats i copes. La casa estava tan quieta i silenciosa que es va espantar més i va treure la pistola. I si l'assassí encara era allà? No seria millor que sortís a esperar en Brady? Si ho feia, la Daisy potser pensaria que era un covard. Segur que en Brady es riuria d'ell i li diria gallina. Així doncs, va continuar avançant. Va donar una ullada ràpida a cada dormitori i es va quedar a la cuina una bona estona abans d'entrar a la sala de darrere. Les botes feien molt de soroll al terra de linòleum.

Un cop dins la sala es va aturar en sec. No es podia moure. No havia vist mai dues persones tan mortes. I havia estat en una guerra ben fotuda. La persona o la cosa que va suposar que era en Junior Junior tenia el crani rebentat i tot ensangonat. Li podia veure part del cervell. Tenia un filferro espinós i rovellat enrotllat diversos cops al voltant del coll. Li havien tret o arrencat un ull i l'havien deixat al costat de la cuixa, com si el mirés. Hi havia sang per tot arreu. Un dels braços estava retorçat darrere l'esquena formant un angle impossible. Els pantalons els hi havien discordat i abaixat fins per sota dels genolls. L'entrecoix era tot un embull espès de sang, i semblava que li faltava l'escrot. A uns tres metres d'en Junior Junior hi havia el cadàver d'un home negre. Tenia la cara destrossada a cops, el cap inflat i una cicatriu al coll, com si l'hi haguessin cosit. No sagnava, però no hi havia cap dubte que era mort. L'home negre portava un vestit blau marí. En Delroy va tornar a mirar en Junior Junior. Les cames nues de l'home semblaven vives d'una manera estranya.

En Delroy es va sobresaltar una mica quan va aparèixer en Brady darrere seu.

—Déu meu Senyor! —va dir en Brady—. Va parir! És en Junior Junior?

—Diria que sí —va contestar en Delroy.

—I el negre tens cap idea de qui pot ser?

—No.

—Quin merder —va dir en Brady—. Déu del cel, Mare de Déu santíssima. Mira això. Li falten els collons.

—Ja ho he vist.

—Em sembla que els té el negre a la mà.

—És veritat. —En Delroy es va inclinar per mirar més de prop.

—No toquis res. No toquis ni un pèl. Sembla que tenim un crim, aquí. Mare de Déu Senyor.

—Cagondeu, els assassinats són el que més odio —va dir el xèrif Red Jetty—. Et poden amargar el dia.

—Per la vida que es perd? —va demanar el forense, el reverend Cad Fondle. Acabava de dictaminar la mort d'en Junior Junior i de l'home negre sense arribar a tocar-los.

—No, perquè és un merder.

—Hi ha molta sang —va dir en Fondle.

—Tant se me'n fot la sang. El que m'emprenya és el cony de paperassa. —En Jetty va assenyalar el terra.— Què vols fer amb els collons d'en Milam?

—Digues als nois que els fotin en una bossa. No crec que calgui que els hi cusin. Però això ho pot decidir la família.

El xèrif Jetty es va ajupir, procurant no repenjar a terra cap genoll, i va estudiar el cadàver negre. Va acalar el cap.

—Què hi veus, Red? —va demanar en Fondle.

—A tu no et sona?

—No li veig bé la cara. La té molt destrossada. A més per mi s'assemblen tots.

—Creus que l'hi devia fer en Junior Junior?

En Fondle va negar amb el cap.

—No hi ha cap ferida que sembli recent.

—Molt bé, fiquem-los a la camioneta i portem-los al dipò-

sit. —En Jetty va mirar enrere cap a la cuina.— Delroy! Porta les bosses!

—No vols que busquem empremtes? —va demanar en Delroy—. No hem tocat res. Si més no en aquesta sala.

—Vols dir que cal? Va, sí, per què no. Encarregueu-vos-en tu i el Brady. I encabat ajudeu a netejar tota aquesta sang.

—Això no hi és en la descripció de la meva feina —va dir en Brady.

—Tu vols conservar una feina que es pugui descriure? —va preguntar-li en Jetty.

—Netejar la sang —va repetir en Brady—. Au va, Delroy.

El xèrif Jetty va aparcar el seu cotxe particular, un Buick 225 ben conservat que havia estat de la seva mare i que ell havia fet repintar, en diagonal davant l'edifici d'obra vista de l'oficina del forense, als afores del poble. Era l'hora de dinar i la panxa enorme li grunyia prou fort perquè els altres la sentissin. Va entrar i va passar de llarg per davant de l'home del taulell, que no recordava mai com es deia.

El doctor reverend Fondle estava assegut sobre una taula metàl·lica de la sala d'autòpsies. El gran llum quirúrgic estava encès però apartat de la seva cara.

—Què hi ha, Cad? Digue'm què collons faig aquí en aquest cony de nevera en comptes de ser en una cafeteria amb la meva grisa família?

—Tenim un problema —va dir en Fondle.

—Quin tipus de problema?

En Fondle va anar cap a un dels quatre calaixos de cadàvers que hi havia a la paret del fons.

—En aquest d'aquí és on vaig ficar el negre mort.

—Sí? I?

En Fondle va obrir la porta i va estirar una plataforma buida.

En Jetty s'hi va acostar i es va quedar mirant la brillant superfície metàl·lica.

—No hi ha ningú.

—Tu també ho veus —va dir en Fondle—. Doncs fa tres quarts d'hora el malparit era aquí.

—Què m'estàs dient? M'estàs dient que el cos ha desaparegut?

—T'estic dient que no sé on és.

—Càgon l'hòstia, Fondle. La gent morta no s'aixeca i se'n va així com així —va dir en Jetty—. Oi que no?

—Això només ho va fer un, que jo sàpiga —va dir en Fondle.

—Ah, sí? Qui?

En Fondle va arrufar les celles.

—Jesús nostro Senyor, descregut. De tant en tant t'aniria bé deixar-te veure per l'església.

En Jetty va remenar el cap.

—Segur que no l'has perdut?

—Pel que es veu sí. Fins i tot he mirat els altres tres calaixos. En Milam és en aquell. He mirat a l'armari. I a la camioneta. Ja et dic jo que algú ens ha robat el cos d'aquell negre.

—Estem ben cardats —va dir el xèrif—. Perdoni'm el llenguatge, pastor.

—Qui pot haver estat?

—Ni tan sols sabem qui coi era. Potser les empremtes ens donaran alguna pista. —En Jetty va mirar la porta per la qual havia entrat i les finestres.— Tu quan has sortit del despatx?

—Cap a les dues he anat a buscar adob per a la dona. Dec haver trigat vint minuts com a molt. El Dill era al taulell, per això.

—Cagondeu. —En Jetty es va treure el mòbil i el va mirar.— Brady, on coi ets?

—Estic netejant la sang, per ordre seva —va contestar en Brady.

—No et passis de llest, tros de suro. Tu i el Delroy feu el favor de venir de seguida a l'oficina del forense.

—I la sang? —va demanar en Brady.

—Deixeu estar la sang dels collons i veniu cap aquí cagant llets. —Va acabar la trucada amb la punta del dit gros.— Recordes el gust que donava penjar-li el telèfon a algú de cop amb tota la ràbia? No suportó aquests telefonets de marietes. Crida el Dill.

En Fondle va prémer el botó de l'intercomunicador que hi havia a la paret.

—Dill, vine, sisplau.

—És un bon home, el Dill? —va demanar en Jetty.

—Sí. Estic segur que ell no el voldria pas per res, un negre mort.

En Dill va entrar al despatx.

—Sí, doctor reverend?

—Te'n recordes del cos d'aquell home negre que hem portat aquest matí? —va demanar en Fondle.

—Si me'n recordo? Què vol dir si me'n recordo?

—El cos ha desaparegut —va explicar el xèrif Jetty—. Has estat al taulell tot el dia?

—Sí. Fins i tot hi he dinat. Amanida d'ou.

—I no t'has aixecat ni per anar a cagar?

—Això ho faig cada vespre a les set en punt com un rellotge. En acabat miro un capítol de la reposició de *Maverick* abans de preparar-me un bol de crema de blat.

—I no has sortit de l'oficina per cap motiu?

—No.

—M'estàs dient que en cap moment no has vist passar ningú per davant teu i entrar en aquesta sala?

—És el que li dic.

—I per la porta de darrere?

—Fa dos anys que està bloquejada —va dir en Fondle.

—Si hi ha un incendi serà una bona putada —va dir en Dill.

—Tu on vius, Dill? —va demanar el xèrif.

—Visc amb la mama, a la sortida de Change.

—Ah, tu ets el nano de la Mavis Dill —va dir en Jetty.

En Dill va assentir.

—Com està ta mare?

—Grassa. Contenta. Grassa. M'està dient que ha desaparegut un cos d'aquí?

—Això sembla —va contestar en Fondle.

—Tens cap idea de què pot haver passat? —va demanar en Jetty a en Dill.

—Jo no me l'he emportat.

—Dius que la porta de darrere està barrada —va dir en Jetty.

—Bloquejada —va corregir en Dill.

—Igualment nem-hi a fer una ullada. —En Jetty va seguir en Dill i en Fondle per un passadís brut i atapeït d'aparells.

—L'interruptor està per aquí en aquesta paret —va dir en Fondle. Va ficar la mà darrere d'un armari metàl·lic alt, va trobar l'interruptor i va encendre el llum. Els fluorescents van brunzir i van tremolar.

La porta de darrere era oberta, el pany estava trencat i en una de les frontisses rovellades es veien les rosques dels cargols.

—Però això què coi significa? —va dir en Dill—. Aquesta porta feia deu anys que no s'obria.

En Jetty va examinar el pany. No s'havia introduït cap clau en aquell forat brut i rovellat.

—Qui pot haver-la obert?

—Aquesta porta estava ben bloquejada —va dir en Dill.

—Això és veritat —va dir en Fondle—. Jo us diré de qui ha estat obra això.

—Del dimoni? —va demanar en Dill.

En Fondle va assentir.

—Del mateix dimoni. Que Déu ens deslliuri del mal.

En Jetty va observar el petit replà de formigó que hi havia a l'altra banda d'aquella porta feixuga.

—Dill, ves al teu taulell. No toquis res. Però res.

—I jo? —va dir en Fondle.

—Tu no toquis res tampoc. —Va tornar a treure el mòbil.—
Hattie, digues al Jethro que vingui cap aquí amb l'equip de les empremses. —Es va tornar a ficar el mòbil a la butxaca i va remenar el cap.— Mare de Déu Senyor.